

ste lande bliver ladet i stikken, så stemmer man for et totalt usolidarisk projekt.

Vi stemmer for det, man kalder integration i bredden, hvor alle kan være med, hvor budgetterne bliver lagt op, hvor landbrugsstøtten bliver afviklet og i stedet for fordelt til de steder i Europa, hvor der virkelig er brug for penge. Det er ikke det, der foregår i dag. Det, der foregår i dag, er, at magten koncentrerer sig i Centralbanken i Frankfurt og hos bureaukraterne i Bruxelles.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes ikke, jeg fik noget svar, for jeg fik bare gentaget, hvad jeg vidste i forvejen: at Enhedslisten ikke kan lide EU og ikke kan lide den konstruktion.

Men jeg bad faktisk om et alternativ: Hvad er det så, Enhedslisten ser for sig i Europa? Er det alene et mellemstatsligt samarbejde, hvor stormagterne uvægerlig vil komme til at dominere, eller er det noget a la Europas Forenede Stater, som jo er yderst demokratisk, hvor man har en demokratisk beslutning hele vejen op fra den enkelte borger til præsidenten eller til regeringen? Hvad er det for en konstruktion, Enhedslisten ser for sig? Det har jeg stadig væk ikke fået noget svar på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen igen tak for spørgsmålet, og jeg vil gerne konkretisere yderligere, og jeg ville egentlig ønske, at vi kunne have mulighed for forlænget taletid i den her debat, for det er jo det, der er det virkelig vigtige.

F.eks. kan der jo skabes en anden form for valutasamarbejde end den centralstyring fra Frankfurt, der nu er lagt op til, hvor der med lande som Danmark, Sverige, England, Polen, Finland måske, hvis de fik lyst til at forlade den euro, som regeringen deroppe kom til at melde dem ind i uden at spørge befolkningen, kunne skabes et fleksibelt valutasamarbejde, hvor valutakurser godt kan justeres, hvis de viser sig at være en spændetrøje for udviklingen mellem landene, hvor der er bredere bånd, hvor der er fleksible løsninger, mulighed for, at landene også kan bruge en offensiv finanspolitik i situationer, hvor der er brug for det af hensyn til beskæftigelsen. Et ægte solidarisk internationalt valutasamarbejde.

Det kunne skabes på baggrund af et dansk nej til euroen, hvis Det Radikale Venstre og re-

geringen så vil være med til det efter et nej. Det håber jeg. Jeg vil gerne bede statsministeren besvare det spørgsmål, om vi så ikke kan tage fat på den opgave? For det er jo det, det virkelig handler om: alternativet til den magtkoncentration i Frankfurt.

Formanden:

Vi går til anden runde. Fru Pernille Blach Hansen.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er helt, helt uenig i hr. Keld Albrechtsens opfattelse af solidariteten i Europa. Solidariteten i Europa er da at få de øst- og centraleuropæiske lande fuldt og helt med ind i samarbejdet, i EU-samarbejdet, og ikke et eller andet løst, som hr. Keld Albrechtsen i en fjern fortid eller fremtid kunne tænke sig frem til.

Central- og Østeuropa vil jo netop ikke have et løst, uforpligtende samarbejde, det har de prøvet, de vil gerne have en fast basis, et godt, forpligtende samarbejde i Europa.

Og så vover hr. Keld Albrechtsen sig ind i noget med den ene kerne og den anden kerne og den tredje kerne og den fjerde kerne. Men er det ikke sandt, at i DUPI-rapporten står der netop, at Danmark i stigende grad risikerer at blive et 2. divisions-medlem i Europa, fordi vi ikke går ind og tager ansvar, medansvar, får indflydelse på begivenhederne og tager noget af det demokrati tilbage, vi har mistet? For ved at stå uden for er der jo bare nogle andre, der bestemmer over os. Vi stopper jo ikke udviklingen ved at nægte at se den i øjnene.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, nu bliver det jo ikke nødvendigvis en ubestridelig kendsgerning, fordi det har stået i DUPI-rapporten. Det er jeg nok nødt til at sige.

Men med hensyn til Østeuropa synes jeg også, at det er et fantastisk interessant spørgsmål, for hvilken gevinst skulle de østeuropæiske lande have af denne euro, der gør, at de i øjeblikket for at komme ind i EU er nødt til at skrue sig ind i denne model, som overhovedet ikke passer til dem? For deres økonomier er ikke stærke. De har jo brug for et større spillerum. De har brug for, at der sker en omfordeling af EU's budget, så alle disse penge til landbrugsstøtteordninger, strukturfonde osv. omfordeles, så man går ud fra princippet om, at dér, hvor de